

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 45 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 4 NOVEMBER.

De *Belgique Militaire* houdt zich op zijne beurt met het vraagstuk der plaatsvervangings bezig. Zij doet opmerken, dat men gevoelt dat de kiezingen nakend zijn, dewijl de gansche liberale drukpers den veldtocht tegen het gouvernement opent. Zij voegt erbij: Enkel hebben bedoelde dagbladen, toen zij dit vraagstuk kozen om vuur te openen, er niet aan gedacht dat zij tevens hunne eigene aanleiders, de heeren Frère en Pirmez, aanrandden, die de militiewet van 1870 gemaakt hebben, onder wier beheer de recruitering dit jaar plaats greep.

De *Belgique Militaire* is voorzeker meer bevoegd dan al ander dagblad om dit vraagstuk te bespreken. Zij richt zich in dezer voege tot de liberale drukpers:

« In 1869, heeft men van ambswage aan 274 en in 1870 aan 307 lotelingen, die elders eenen plaatsvervanger moeten zoeken hebben, het gestorte geld teruggegeven. Waarom moet men nu als eene misdaad aan het gouvernement aanrekenen, hetgeen men in 1869 en in 1870 zeer natuurlijk vond?

Maar zegt, de plaatsvervangers kosten nu 2500 tot 3000 fr., en de onlangs gestemde militie-wet is er de schuld van:

» Moet men het gouvernement van die prijsverhooging beschuldigen?

» De *zielverkoopers* hebben gehandeld even als de kolonkooplieden, en nog andere kooplieden: zij hebben eene samenspanning aangegaan om den prijs hunner koopwaar te doen stijgen.

» Deze nijveraars hebben gedacht. Welhoe! het gouvernement vergenoegt zich niet meer met de plaatsvervangers, die wij hem gewoonlijk leveren: hij wil er nu hebben, die goed, zedelijk en vlekkeloos zijn. Dat is te sterk. Wij gaan eene opoffering doen door met al de kandidaten tot de plaatsvervangings vooraf eene verbintenis aan te gaan; wij zullen hun meer beloven, dan het gouvernement hun geeft. Op die wijze zal het ministerie van oorlog slechts zeer weinig plaatsvervangers vinden, en de huisvaders die op hem rekenen om hunne zonen van den dienst vrij te maken, zullen zich hevige beklagen, zoodat men wel gedwongen zal zijn, om tot den ouden stand van zaken terug te keeren, en men zal ons in vrede onzen kleinen handel laten voortzetten, zooals wij hem reeds sinds lang drijven.

» Ziedaar de ware toedracht der zaak; want de plaatsvervangers zijn zedige menschen, die er nooit zouden aan gedacht hebben, voor zich alleen eenen zooveel grooteren prijs te vragen.

» En toch heeft de liberale drukpers geen enkel woord van afkeuring van dien schanddelijken handel over. Zij verkiest aan het land te zeggen: « Wat er gebeurt, is de schuld des gouvernementes. »

Altijd dezelfde.... eerlijkheid!

Het begint al.

Onder 't bestuur des heeren Wasseige huilde men in 't « liberale » kamp:

S'il tombe de la neige,
C'est la faute à Wasseige.

Toen de heer Monchour hem vervangen had laidde het refrain:

S'il arrive un malheur,
C'est la faute à Monchour.

De *Journal de Liège* schreef gisteren in gemeen proza, dat de hoedanigheden van den heer Beernaert, den nieuwen minister van justitie, « niet die zijn, welke vereischt worden voor het departement der openbare werken; » dat hij « eerder een babbelaar, dan een redenaar is; » dat hij enkel aan het bewijs is om den Grand-Central af te koopen.

Dus, morgen heet het, als vervolg op het « liberale » liedje:

S'il arrive un retard,
C'est la faute à Beernaert.

Eerlijke jongens, die « liberalen! »

Proces Bazaine.

Trianon, 30 oktober.

De zitting wordt om half twee uur geopend. De Voorzitter doet den scheepsluitenant Nogues terugroepen. Getuige zegt dat het niet de hinderpalen waren, die hem konden beletten in Metz

te dringen, maar het beletsel is vooral hieruit gekomen, dat hij voor eenen bespieder genomen en verscheidene malen aangehouden werd. Hij dringt aan op de onbeduidendheid der brieven, hem door de keizerin overhandigd; daarna klaagt hij over de onwaardige en lasterende beschuldigingen, tegen hem door zekere dagbladen uitgebracht.

De Voorzitter doet opmerken dat de raad zich niet heeft bezig te houden met hetgeen de dagbladen zeggen. Hij voegt erbij dat de raad nooit den minsten twijfel over zijne gevoelens van eer en moed behouden heeft.

Men hoort vrouw Imbert, die met veel vastberadenheid en verstand de zending heeft vervuld, haar door kolonel Turnier opgedragen. 't Is den 21 augustus dat zij van Metz naar Diedenhofen gegaan is. Zij bracht drie depechen over.

De Voorzitter wenschte haar, in naam van den raad, geluk over den moed, door haar betoond.

De heer Lallement verklaart dat hij, den 28 augustus eene depeche aan maarschalk Mac-Mahon te Sedan dragende, op den spoorweg eenen belgischen priester ontmoette, die bevestigde uit Metz te komen. Als bewijs toonde hij eene depeche van maarschalk Bazaine voor zijne familie.

De heer Marchal verbaalt hoe hij den 29 augustus te Metz met eene depeche van maarschalk Bazaine gekomen is.

Mietch verhaalt dat hij in Metz drong in het begin van september, met eene depeche voor maarschalk Bazaine. Hij zegde dat hij met het antwoord te Diedenhofen terug kwam. De verdediging betwist de verklaring van Mietch. Zij toont tastbare tegenstrijdigheden aan met de voorgaande geschrevene verklaring.

Er worden andere getuigen gehoord. De kwestie betrekkelijk Mietch wordt niet opgehelderd.

Kolonel Turnier bevestigt plechtig dat hij geene geheimzinnige of andere verstandhouding met den bevelhebber Magnan gehad heeft. Hij zegt dat hij al zijne pogingen heeft aangewend om al de depechen en alle mogelijke inlichtingen binnen Metz te doen komen. Hij herhaelt nogtans dat zijn zwak geheugen hem belet iets duidelijks te vermelden. Hij gelooft te kunnen bevestigen dat hij den 23 eene depeche gezonden heeft. Hij weet niet of zij aangekomen is.

Verscheidene dagbladen hebben gemeld, dat de heer de Kerckhove, volksvertegenwoordiger van Mechelen, zijn ontslag had gegeven. Inlichtingen, uit goede bron, logenstraffen dit gerucht. (*Journal de Bruxelles.*)

— Men schrijft uit Oostende:

Ziehier eenige inlichtingen over de proeven, die men sedert veertien dagen te Oostende doet met het monster-kanon, waarvan wij reeds gesproken hebben:

Dat kanon is gekeerd op den dijk, recht over den vuurtoren. Zijn vorm doet hem gelijken aan eene groote champagneflesch. De opening van het stuk is van omtrent 25 centimeters. Het weegt 16,000 kilos. Het wordt langst het achterdeel geladen. De kanonniers steken er eenen ijzeren kogel in, hebbende den vorm van een broodsuiker, weggende 130 kilos, en die eene lading van 25 kilos poer vraagt.

Wanneer het kanon geladen is, geeft men een teeken met den telegraaf aan dezen, die aan het doel staan — welk in de duinen geplaatst is — en het schot gaat af. Zij veroorzaakt eene zware en luidruchtige rolling, vergezeld van eene scherpe knarsing. De kogel doortvliegt in twaalf seconden 10,015 m. een weinig meer dan twee uren. Een schip, dat op dien afstand eenen kogel zou ontvangen, ware divers doorgeboord, zoo groot is de kracht van het kanon.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

Te Z. heeft men beproefd een zonderling bedrog te plegen. Een notaris werd geroepen bij eenen welgestelden landhouwer, om een testament te maken. De testateur, doodziek te bed liggende, gaf den notaris zijne beschikkingen op, en deze bracht ze behoorlijk op het papier. Een der getuigen echter bedacht zich, toen het op teekenen der akte aankam en verklaart, dat de landbouwer, wiens testament de notaris had opgemaakt, eenige uren te voren was overleden. Het bleek toen dat de aanwezigen een brutaal bedrog hadden gepleegd, om de uitgestrekte bezittingen van den overleden boer, met voorbijgang van de wettige erfgenamen, aan een ander te doen overgaan. Men had namelijk het lijk uit het bed genomen, en een ander was er in gaan liggen om deze comedie te spelen.

Frankrijk.

Niettegenstaande de pogingen, door de menigvuldige bladen der behoudende denkwijze in

Frankrijk aan den dag gelogd, schijnen de ontwerpen tot herstel des koningsdoms verdaagd, ten gevolge van het manifest van den graaf van Chambord.

Maar er is een gevoel, dat bij de bladen der meerderheid allos overheerscht, namelijk de noodzakelijkheid om vaster dan ooit de eenheid der behoudende partij te handhaven. Het gouvernement van maarschalk Mac-Mahon vindt zich door de omstandigheden gepraamd tot eene beslissende houding.

Men denkt algemeenlijk, dat zijn eerste voorbehoud het machtigt om in deze omstandigheden het initiatief te nemen, en om het land de oplossing voor te stellen, welke in dit oogenblik meest practisch, en de beste, voor de belangen der behoudende partij, zou schijnen.

Het gouvernement poogt aan dit gevoelens voldoening te geven. Aldus heeft zich de minister-raad verscheidene malen onder 't voorzitterschap van maarschalk Mac-Mahon vereenigd om den toestand te onderzoeken.

De hertog de Broglie heeft zich, volgens het zeggen der *Patrie*, een weinig ontmoedigd getoond. Maar de heeren Balbie, Magne, Desteligny en de maarschalk Mac-Mahon hebben bewijs eener groote vastberadenheid gegeven. Naar het schijnt, heeft men de uitsluitelijke noodwendigheid der verlenging van 't gezag des maarschalks erkend, niet zooals nu: voorloopig, toevallig en ondergeschikt, gelijk het heden bestaat, maar duidelijk bepaald: een wezenlijk gezag gelijk de heer Thiers op zich genomen had, evenwel met toestemming der Vergadering.

In den geest der ministers zouden al de koningsgezinden, zonder onderscheid van nuance, en al de ware behoudende republikenen, verplicht zijn zich aan te sluiten bij het denkbeeld van de verlenging des gezags, in den naam der orde en der veiligheid, en in het belang van het zoo sterk geschokte land, welk de radikale partij meer dan ooit ondermijnt.

Van eene andere zijde verneemt men, dat de behoudende meerderheid der Nationale Vergadering van Versailles, niettegenstaande den brief van den Graaf van Chambord, niet geneigd schijnt voor de kwestie der herstelling des koningsdoms in Frankrijk achteruit te gaan.

Eenige officieuze vergaderingen der rechterzijde, en van het rechtermidden, hebben gister te Parijs plaats gehad, en de oplossing, welke scheen de voorkeur te hebben, was de uitroeping des koningsdoms met een algemeen luitenant-schap des rijks, hetwelk den prins van Joinville zou toevertrouwd worden, totdat eene overeenkomst tusschen den Koning en de vergadering tot stand come. Niet één bepaald besluit is genomen, en wat ons aangaat, wij twifelen of zulk een ontwerp in tegenwoordigheid van het misnoegen, welk de brief van Chambord onder de meestberaden koningsgezinden heeft doen oprispen, kan verwezenlijkt worden. Het is goed, er bij te voegen, dat de prins van Orleans hebben doen verklaren dat, aangezien de houding, welke zij ten opzichte des opperhoofs van hun huis genomen hebben, het hun bijna onmogelijk zou zijn, huane medehulp aan een besluit van dit slag te leenen.

Vooraleer over de kwestie te beslissen, zal de meerderheid met het gouvernement onderhandelen. Wat zullen maarschalk Mac-Mahon en zijne ministers in eenen zulkdanigen toestand doen? Zij zijn tot heden onzijdig gebleven, en wij gelooven dat, in tegenwoordigheid van hetgeen er omgaat, zij van houding niet kunnen veranderen.

De graaf van Chambord heeft gesproken. De *Union* kondigt eenen brief af, gedagteekend van den 27 oktober aan den heer Chesnelong gestuurd, waarin de pretendent aan dien afgevaardigde de achtung betuigt, welke hem zijn edel karakter inboezemt en hij hem bedankt, omdat hij niets heeft verdoken gehouden van de onwankelbare krachtigheid zijner besluiten.

De graaf van Chambord schrijft verder: « Dewijl, niettegenstaande uwe pogingen de misverstanden zich op een hoopen, verklaar ik dat ik niets intrek van mijne voorgaande verklaringen. De eischen van den dag te voren geven mij de maat der eischen van den dag nadien. Ik kan er niet in toestemmen om mijne herstellende en kloeke regering met eene daad van zwakheid in te buldigen. De mode is om de krachtigheid van Hendrik V te stellen tegen de behendigheid van Hendrik IV, doch ik zou wel willen weten wie hem zou hebben durven aanraden om den standaard te verloothenen van Arcques en van Ivry. »

In andere zinsneden protesteert de graaf van Chambord over zijne liefde voor Frankrijk en zijne achtung voor het fransche leger. « Maar, zegt hij, ik wil geheel blijven wie ik ben; heden verminderd, zou ik morgen machteloos zijn. Het beeft niets min dan om op hare

natuurlijke grenzen de maatschappij hersamen te stellen, die diep geschokt is, om krachtdadig de regering der wet te verzekeren, om den voorspoed in het binnenland te doen herboren worden, om in het buitenland duurzame verbintenissen aan te gaan en vooral om niet te vreezen de macht te gebruiken ten dienste der orde en der rechtvaardigheid. »

De graaf van Chambord doet opmerken dat de graaf van Parijs hem geene voorwaarden heeft gesteld. Men heeft, zegt hij, aan maarschalk Mac-Mahon geene voorwaarden gevraagd. Ik heb het recht om op het zelfde vertrouwen te rekenen; ik moet dezelfde veiligheid inboezemen.

Mijn persoon, zegt de pretendent, is niets; mijn beginsel is alles. Gij kunt veel, mijnheer, om het misverstand te doen verzwinden en de twijfelmoedigheid te doen ophouden. Frankrijk kan niet vergaan, want Jesus-Christus bemint zijne Franken nog, en wanneer God besloten heeft een volk te redden, dan waakt hij er op, dat de scepter in handen zou komen, kloek genoeg om hem te dragen.

UITGECIJFERD.

Als men 't gedenkwaardig jaartal 1793 tot grondslag neemt, en er de gevallen bijvoegt der plaats, welke elke letter van den naam van den heer Thiers, in het A, B, C vervullen.

A. T H I E R S	
1	20 8 9 5 18 10
dan heeft men	1793
	1
	20
	8
	9
	5
	18
	10

Val van den heer Thiers 1873

Neemt men, aan den anderen kant, het jaar 1814, wanneer de Bourbons in Frankrijk zijn teruggekomen, en voegt men er op dezelfde wijze de getallen bij der plaatsen, welke de letters van den naam Henri V in het A, B, C bekleeden.

H E N R I V	
1	8 5 14 18 9 5
Bekomt men	1814
	8
	5
	14
	18
	9
	5

Jaartal der troonbeklimming— des konings 1873

Als ge wist wat hoofdpijn men krijgt met zoo iets uit te cijferen!

Rusland.

OVERSTROMING TE ST-PETERSBURG.

Het orkaan, dat sedert eenige dagen op het zuidergedeelte der Baltische zee heeft gewoed, deed de waterhoogte der golf van Finland en die der Nawa sterk zwellen. De grootste overstroming had aldaar plaats in november 1824, en die van oktober 1873 zou in niets voor die moeten onderdoen, indien het ringkanaal niet was gegraven, sedert de overstroming welke het laatste jaar der regering van Alexander I heeft plaats gehad.

Ditmaal heeft het water slechts 10, in plaats van 18 voet hoogte bereikt; doch in den nacht van 2 tot 3 oktober stonden de lage wijken gansch onder water. In de hoogere wijken kwam het water langs de roosters der goten in de straten, en al de kelders stonden vol. De golven kwamen met zulk geweld van den zeekant omzetten, dat een gedeelte der wijk, welke zich langs de haven uitstrekt, in puinen ligt; maar dank aan de spoedige maatregelen, door de waterpolitie genoemen, heeft men geene dooden te betreuen.

De schrik was zoo groot in de stad, dat men vigilantkoetsiers heeft gezien, welke de riemen van hun paardsgetuig doorsneden, het rijtuig lieten staan en te paard voor het water vluchtten. Al de bruggen hebben veel geleden en zijn erg beschadigd, behalve de St-Nicolausbrug, welke aan de ijsschotsen en de golven ongehinderd heeft weerstaan. De Dierenruiter was insgelijks door de overstroming bereikt, doch de dieren waren in veiligheid gebracht.

Toen de dag aanbreek, stilde de wind, en het water liep spoedig af; stoompompen doorkruisten de straten der stad en boden hunnen dienst aan, waar de kelders vol water stonden. In al de huizen had men voorraad opgedaan, evenals in eene belegerde stad, en men is tot nog toe niet gansch in gerustheid, daar 't water opnieuw schijnt te zullen klimmen.